

Kopie

Afgeleverd aan: arbeidsrechtbank te Brussel

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Uitgifte

Repertoriumnummer
2016/1160
Datum van uitspraak
28 april 2016
Rolnummer
2015/AB/546

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00000434286-0001-0013-01-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - pensioenen

tegensprekelijk arrest

heropening van de debatten

kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

1. D

eerste appellant,

2. S

tweede appellante,

beiden vertegenwoordigd door mr. TWEEPENNINCKX Vikl, advocaat te 3440 ZOUTLEEUEW, Leeuwerstraat 5

tegen

RIJKSDIENST VOOR PENSIOENEN met zetel te 1060 BRUSSEL, Zuidertoren, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. KRUIJEN Valerie, advocaat te 1800 VILVOORDE, Xavier Buissetstraat 26

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 4 mei 2015 door de arbeidsrechtbank Leuven, 2e kamer (A.R. 13/1396/A en 13/1397/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 5 juni 2015,
- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 29 maart 2016 door substituut-generaal Nathalie Van den Brande,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 3 maart 2016, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie zijn schriftelijk advies ter griffie heeft neergelegd, de zaak in beraad werd

genomen en voor uitspraak gesteld op 12 mei 2016. Het arrest wordt vervroegd op heden uitgesproken.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Mevrouw S en de heer D genoten beide van een inkomstengarantie sinds 1 november 2001. Bij beslissingen van 27 mei 2013 heeft de Rijksdienst voor Pensioenen dit recht op een inkomensgarantie herzien, gedeeltelijk met terugwerkende kracht.

Deze herziening steunde voor beiden op het feit dat op 8 december 2010 de echtelijke woning werd verkocht, en dat voor de berekening van de inkomstengarantie, rekening had dienen gehouden te worden met de "opbrengst" van deze verkoop. In feite ging het om de gedwongen verkoop op basis van een hypotheek die ten voordelen van de zoon werd genomen op de woning. Voor mevrouw S zou verder moeten rekening gehouden worden met een erfenis die zij op 22 september 2006 ontvangen had van € 102.973.

De Rijksdienst voor Pensioenen heeft, na de inleiding van de vordering, afgezien van de terugvordering die volgde uit zijn beslissing.

Mevrouw S en de heer D zijn (ingevolge de opname van mevrouw S in een rusthuis) feitelijk gescheiden sinds 28 september 2012, wat een invloed heeft op de berekening van de in aanmerking te nemen inkomens.

2.

Bij verzoekschriften van 26 augustus 2013 hebben mevrouw S en de heer D ieder afzonderlijk beroep ingesteld bij de arbeidsrechtbank te Leuven tegen de beslissingen van 27 augustus 2013.

Bij vonnis van 4 mei 2015, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 6 mei 2015, heeft de arbeidsrechtbank te Leuven, na de beide betwistingen samengevoegd te hebben, de beide vorderingen afgewezen.

Bij verzoekschrift van 5 juni 2015 hebben mevrouw S en de heer D hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingesteld binnen de maand na de kennisgeving van het bestreden vonnis en is dus eveneens tijdig. Het beroep is ontvankelijk.

BEOORDELING.

De procedure voor het Hof.

De zaak werd voor het hof gepleit op 3 maart 2016. De termijn voor neerlegging van het schriftelijk advies van het openbaar ministerie werd bepaald op 24 maart 2016. De partijen beschikten over een repliektermijn tot 14 april 2016 om daarop te antwoorden. Vermits het advies van het openbaar ministerie slechts werd neergelegd op 29 maart 2016 werd de termijn voor neerlegging van de repliekconclusies verlengd tot 19 april 2016.

Geïntimeerde heeft per fax, ontvangen ter griffie op 19 april 2016 om 20:20 uur conclusies neergelegd.

Overeenkomstig artikel 52 van het Gerechtelijk Wetboek kan een akte alleen op geldige wijze ter griffie worden verricht op de dagen en uren waarop die griffie toegankelijk moet zijn voor het publiek. Er kan dan ook geen rekening gehouden worden met deze repliekconclusies die door de griffie slechts ontvangen werden op 20 april 2016.

De standpunten van partijen.

1.

Mevrouw S en de heer D betwisten beiden dat bij de vaststelling van de inkomensgarantie rekening dient gehouden te worden met de opbrengst van de verkoop van hun gemeenschappelijke woning, vermits de opbrengst van de verkoop integraal werd aangewend voor de afbetaling van de schuld die hun zoon had, waarvoor zij zich borg gesteld hadden en een hypotheek op hun woning hadden toegestaan. Zij verwijzen naar de reglementering die toelaat om, bij de afstand van een onroerend goed, rekening te houden met de persoonlijke schulden. Omdat zij Ingevolge hun borgstelling en de hypotheek persoonlijke gehouden waren tot afbetaling van de schuld, ging het volgens hen om een persoonlijke schuld.

Voor wat betreft de erfenis die zij ontvangen heeft stelt mevrouw S dat zij, na aftrek van de successierechten, in feite in de nalatenschap slechts een bedrag ontvangen heeft van € 68.964,57. Zij verwijst daarbij naar de afrekening van de nalatenschap, zoals die opgesteld werd door de notaris. Verder zouden op dit laatste bedrag twee stortingen in mindering moeten gebracht worden voor een totaal van € 45.000 die zij gegeven heeft aan haar zoon, in een poging de verkoop van de gemeenschappelijke woning van haar en haar echtgenoot tegen te houden. Zij stelt verder dat het dan nog overblijvend saldo werd aangewend voor de kosten van het verblijf in het rusthuis en een verblijf van een jaar in het ziekenhuis.

2.

De Rijksdienst voor Pensioenen vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis.

De Rijksdienst voor Pensioenen wijst erop dat de reglementering de openbare orde raakt en bijgevolg restrictief moet geïnterpreteerd worden. De schuld die werd terugbetaald ingevolge de verkoop van de gemeenschappelijke woning, was geen persoonlijke schuld van mevrouw S en de heer C, maar een schuld van de zoon. Voor wat betreft het bedrag van de erfenis die mevrouw S ontving verwijst de Rijksdienst naar een kennisgeving die hij ontving van de administratie van de belastingen, waarin vermeld werd dat het bedrag van de nalatenschap € 102.974 bedroeg. De Rijksdienst meent ook, met verwijzing naar het vonnis van de eerste rechter, dat op de opbrengst van de verkoop van het onroerend goed de schulden niet kunnen in mindering gebracht worden die mevrouw S gemaakt heeft ingevolge haar verblijf in het ziekenhuis en in een rustoord. De reglementering laat slechts toe de kosten in mindering te brengen die dateren van voor de afstand van het onroerend goed.

De toepasselijke wettelijke bepalingen.

3.

Overeenkomstig artikel 7, § 1 van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen kan de inkomensgarantie enkel worden toegekend na onderzoek van de bestaansmiddelen en van de pensioenen.

Overeenkomstig artikel 8 wordt bij de berekening van de bestaansmiddelen rekening gehouden met het niet vrijgestelde gedeelte van het kadastraal inkomen van de onroerende goederen, waarvan de betrokkene en/of de personen waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, samen of alleen de volle eigendom of het vruchtgebruik hebben.

Overeenkomstig artikel 9 bepaalt de koning de regels volgens welke het al dan niet belegd roerend kapitaal voor de vaststelling van het bestaansmiddelen in rekening wordt gebracht.

Overeenkomstig artikel 10, al. 1 van de wet wordt, wanneer de betrokkene en/of de personen waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, roerende of onroerende goederen om niet of onder bezwarende titel hebben afgestaan in de loop van de 10 jaren, die voorafgaan aan de datum waarop de aanvraag uitwerking heeft, een inkomen als bestaansmiddelen in rekening gebracht. Overeenkomstig alinea 2, 1° van hetzelfde artikel bepaalt de Koning het inkomen uit afstand forfaitair op basis van de verkoopwaarde van de goederen op het tijdstip van de afstand. Overeenkomstig al. 2, 3° bepaalt de Koning onder welke voorwaarden een aftrek mag worden toegepast op de verkoopwaarde van de afgestane goederen.

4.

Overeenkomstig artikel 24 van het Koninklijk Besluit van 23 mei 2001 tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen wordt, voor de al dan niet belegde roerende kapitalen, rekening gehouden met 4% van de schijf gelegen tussen € 6.200 en € 18.600 en met 10% van de boven die schijf gelegen bedragen.

Overeenkomstig artikel 32, § 1 van het Koninklijk Besluit wordt, wanneer de aanvrager en/of de persoon waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, ten bezwarende titel of om niet roerende of onroerende goederen heeft afgestaan, een forfaitair inkomen in aanmerking genomen dat overeenstemt met de verkoopwaarde van de goederen op het tijdstip van de afstand. Het bedoelde forfaitair bedrag wordt vastgesteld door op de verkoopwaarde van de goederen de op het tijdstip van de afstand de bij artikel 24 beoogde berekeningsmodaliteiten toe te passen.

Overeenkomstig artikel 33 worden, ingeval van afstand onder bezwarende titel van het bewoonde of onroerende goederen, de persoonlijke schulden van de aanvrager en/of van de personen die met hem dezelfde hoofdverblijfplaats delen, afgetrokken van de verkoopwaarde van de afgestane goederen op voorwaarde dat:

- 1° het persoonlijke schulden betreft van de aanvrager en/ of van de personen die met hem dezelfde hoofdverblijfplaats delen;
- 2° de schulden werden aangegaan vóór de afstand;
- 3° de schulden werden afgelost of gedeeltelijk terugbetaald met de opbrengst van de afstand.

Het in aanmerking nemen van de opbrengst van de afstand van de onroerende goederen ten bedrage van € 95.000.

5.

Niet betwist is dat de verkoop van het onroerend goed van mevrouw S en de heer D niet het gevolg is van een vrijwillige afstand, om niet of ten bezwarende titel, maar wel van een gedwongen verkoop van dit goed, op basis van een hypothecaire inschrijving die sinds 1993 op dit onroerend goed genomen was voor een lening of de schulden van hun zoon. Evenmin is betwist dat de opbrengst van de verkoop integraal werd aangewend voor de terugbetaling van deze schuld.

Betwist is of deze gedwongen betaling de betaling van een persoonlijke schuld uitmaakt in de zin van artikel 33 van het Koninklijk Besluit van 23 mei 2011.

6.

Noch de wet van 22 maart 2001, noch het Koninklijk Besluit van 23 mei 2001 houden een definitie in van het begrip "persoonlijke schuld" voor de toepassing van deze wetgeving.

Voor het hof dient het begrip "persoonlijke schuld" gedefinieerd te worden in toepassing van de beginselen en de doeleinden van de wetgeving op de inkomensgarantie voor bejaarden, en niet noodzakelijk volgens de definities en begrippen van het Burgerlijk Wetboek.

Volgens de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, dat geleid heeft tot de wet van 22 maart 2001, is het stelsel van de inkomensgarantie voor ouderen een residuaire stelsel binnen de sociale zekerheid dat een minimum inkomen waarborgt indien de bestaansmiddelen van de betrokkene onvoldoende blijken te zijn (De Kamer, 50,0934/001, p. 4). Bij artikel 9 van het ontwerp (p.12) wordt toegelicht dat "Indien de verkoop van het onroerend goed heeft gediend om persoonlijke schulden af te betalen, zal het deel van de opbrengst van de verkoop dat gediend heeft om de bestaande schuld af te lossen, voor de berekening van de inkomensgarantie buiten beschouwing worden gelaten".

Artikel 33 van het uitvoeringsbesluit (de wet geeft aan de koning zeer ruime bevoegdheden om te bepalen onder welke voorwaarden een aftrek op de verkoopwaarde mag worden toegepast), moet mee vanuit deze doelstelling worden begrepen. De afstand van een onroerend goed wordt in de regel niet in aanmerking genomen indien de aanvrager daaruit geen enkel voordeel heeft kunnen halen, doordat de opbrengst aangewend werd voor de terugbetaling van schulden. Weliswaar wordt de nadruk gelegd op het feit dat het moet gaan om persoonlijke schulden, maar de finaliteit van deze bepaling is te voorkomen dat van deze bepaling gebruik wordt gemaakt op een manier waarbij de aanvrager zichzelf bewust verarmt, ten voordele van een derde. Dit is niet het geval wanneer het gaat om een niet vrijwillige afstand van onroerende goederen maar om een gedwongen verkoop. In deze optiek moet aangenomen worden dat mevrouw S en de heer D door hun "uitwinning" op basis van een hypotheek, een persoonlijke schuld hebben voldaan in de zin van artikel 33.

7.

Maar ook vanuit de beginselen van het burgerlijk recht kan, zoals het openbaar ministerie aantoont in zijn advies, aangenomen worden dat mevrouw S en de heer D een persoonlijke schuld betaald hebben, in de zin van een schuld waartoe zij persoonlijk gehouden zijn. Indien een borgtocht een bijkomende overeenkomst is, dan schept zij in hoofde van de borg wel de persoonlijke verplichting om de verbintenis van de hoofdschuldenaar na te komen, wanneer deze in gebreke blijft. Door de borgstelling krijgt de schuldeiser aldus een bijkomende schuldenaar, op wiens vermogen hij zijn vordering kan verhalen. Deze tweede schuldenaar verbindt er zich toe een eigen schuld na te komen, zonder dat hij evenwel uiteindelijk zelf in de gewaarborgde schuld zal moeten bijdragen, vermits hij verhaal kan nemen op de oorspronkelijk schuldenaar.¹

Ingeval van een zakelijke borg door vestiging van een hypotheek beschikt, in tegenstelling met de gewone borgstelling, de borg niet over het voorrecht van uitwinning. De schuldeiser kan niet gedwongen worden tot een voorafgaande uitvoering tegen de hoofdschuldenaar. De zakelijke borg heeft er zich jegens de schuldeisers toe verbonden met het hem toebehorend goed in te staan voor de schuld van de hoofdschuldenaar.²

¹ M. Van Quickenborne, Borgtocht, APR 1999, p. 8-9.

² M. Van Quickenborne, Borgtocht, APR 1999, 191-192.

Dit betekent dat, alhoewel de oorspronkelijke schuld werd aangegaan door de zoon van mevrouw S en de heer D deze laatsten, door de vestiging van een hypotheek tot deze schuld toetreden en op hen een persoonlijke verplichting rust.

Mevrouw S en de heer D betaalden dus een persoonlijke schuld, ook al vond deze zijn grondslag in een verbintenis die zij veel vroeger, in 1993, ten voordele van hun zoon hadden aangegaan, niet met de bedoeling deze schuld effectief op zich te nemen, maar wel met de bedoeling om hun zoon een bijkomende waarborg te geven, om een bepaalde verbintenis te kunnen aangaan of na te leven.

8.

Tenslotte moet, samen met het openbaar ministerie, de vraag gesteld worden of artikel 33 van het uitvoeringsbesluit, in zoverre het niet voorziet in de mogelijkheid om op grond van billijkheidsredenen af te wijken van de voorziene berekeningswijze, niet strijdig is met artikel 10 en 11 van de Grondwet. Immers in de vergelijkbare residuaire regeling inzake het leefloon is een dergelijke mogelijkheid van afwijking op grond van billijkheidsredenen wel voorzien (artikel 32 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2002 houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie). De inkomensgarantiewet en de leefloonwet zijn beide residuaire stelsels die dezelfde doelstellingen nastreven en die inzake het in aanmerking nemen van de bestaansmiddelen grotendeels gelijklopende bepalingen bevatte. Er is geen redelijke verantwoording voor het onderscheid dat terzake gemaakt wordt tussen de gerechtigde op een inkomensgarantie en de gerechtigden op een leefloon.

9.

De bestreden administratieve beslissingen moeten dan ook vernietigd worden in zoverre zij, voor de berekening van de bestaansmiddelen, rekening houden met de verkoopwaarde van het onroerend goed, zonder rekening te houden met het feit dat met deze verkoopwaarden een hypothecaire schuld werd afbetaald.

Het in aanmerking nemen van het voordeel van een nalatenschap in hoofde van mevrouw

10.

Er bestaat voor wat betreft dit onderdeel geen betwisting tussen de partijen over het principe dat de sommen, die mevrouw S ontvangen heeft uit de nalatenschap (nalatenschap opengevallen in het jaar 2006, doch slechts effectief vereffend in de loop van het jaar 2008) in rekening moeten gebracht worden als bestaansmiddelen, maar wel over het effectief bedrag dat in aanmerking dient genomen te worden.

De Rijksdienst voor Pensioenen verwijst naar het bedrag dat hem werd meegedeeld door de FOD Financiën, Algemene administratie van de patrimoniumdocumentatie (stuk 3 van het dossier van de Rijksdienst), waarin melding gemaakt wordt van een ontvangen erfenis van

€ 102.973 bij het overlijden van S op 22 september 2006. Mevrouw S verwijst naar de afrekening van 18 juli 2008 van de notaris, die belast was met de vereffening van de nalatenschap, en waaruit blijkt dat aan haar slechts een bedrag van € 68.964,57 effectief werd uitgekeerd.

Uit de afrekening die opgesteld werd door de vereffende notaris blijkt dat aan mevrouw S een brutobedrag toe kwam van € 141.695,31, waarop een bedrag van € 72.709,32 werd ingehouden als successierechten en € 21,42 als kosten van de openbare verkoop. Aldus ontving zij een netto actief van € 68.964,57. In een mail van 28 mei 2015 wordt door de notaris bevestigd dat dit het enige bedrag is dat aan mevrouw S werd uitgekeerd.

Het verschil tussen beide bedragen - waarover beide partijen geen toelichting verstrekken - situeert zich wellicht in het feit dat de fiscale administratie het brutobedrag van de nalatenschap heeft meegedeeld, zoals deze bleek uit de aangifte van de nalatenschap, zoals die diende opgesteld te worden bij het overlijden. Dit bedrag houdt wellicht geen rekening met de verschuldigde successierechten. Bovendien kan er een verschil ontstaan tussen de oorspronkelijke aangifte, die gebeurt op een raming op dat ogenblik van het open vallen van de nalatenschap en de waarde die volgt uit effectieve realisatie van de goederen uit de nalatenschap (onroerende goederen en veel waardepapieren), meer dan een jaar na de aangiftetermijn.

Vermits voldoende vaststaat dat mevrouw S slechts een bedrag van € 68.964,57 effectief ontvangen heeft, moet met dit bedrag worden rekening gehouden.

11.

Mevrouw S kan niet gevolgd worden wanneer zij meent op het bedrag van € 68.964,57 de sommen van € 30.000 en € 15.000 in mindering te mogen brengen, die zij geschonken heeft aan haar zoon. Het blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat deze sommen werden aangewend voor de delging van een persoonlijke schuld, bijvoorbeeld uit borgstelling. Het gaat om bedragen die mevrouw S persoonlijk heeft overgedragen aan haar zoon. Bovendien vallen deze betalingen in ieder geval niet onder toepassing van artikel 33 van het Koninklijk Besluit van 23 mei 2001.

12.

Mevrouw S roept ten slotte in dat op de som van € 68.964,57 in mindering moet gebracht worden de uitgaven die zij gehad heeft voor haar verblijf ziekenhuis (gedurende een jaar) en voor de opnamekosten in het rusthuis.

Terecht merkt het openbaar ministerie in zijn advies op dat zich hier de vraag stelt naar de juiste interpretatie en toepassing van artikel 24 van het Koninklijk Besluit van 23 mei 2001, waarin bepaald wordt op welke wijze het voordeel van de al dan niet belegde roerende goederen in mindering wordt gebracht.

Uit de verschillende herberekeningen van de inkomensgarantie, die voorkomen in het dossier van de Rijksdienst voor Pensioenen op verschillende data, lijkt naar voren te komen dat het roerend vermogen onveranderd in rekening wordt gebracht sinds 2006, volgens de berekeningswijze voorzien in artikel 24 van het koninklijk besluit van 22 maart 2001.

De vraag is of een dergelijke handelswijze in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen. Overeenkomstig artikel 34, § 2 van het Koninklijk Besluit van 23 mei 2001 wordt, wanneer het gaat om de afstand onder bezwarende titel van een onroerend goed, de waarde van dit voordeel jaarlijks herzien.

Een dergelijke bepaling blijkt echter niet te bestaan voor de roerende kapitalen. Uit artikel 7 van de wet van 22 maart 2001 blijkt wel dat rekening moet gehouden worden met de effectieve bestaansmiddelen.

13.

Wanneer, bij de vaststelling van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de roerende kapitalen waarover de aanvrager beschikt, is de reden daarvoor dat deze roerende kapitalen hem toelaten bij te dragen in de kosten van zijn bestaan.³ Zulks houdt uiteraard ook in dat een dergelijk roerend kapitaal niet onveranderd blijft, maar eerder van jaar tot jaar zal verminderen, door het gebruik dat daarvan noodzakelijk moet gemaakt worden om in het levensonderhoud te voorzien (een gedeelte van het kapitaal wordt immers in mindering gebracht op de inkomensgarantie die op zichzelf al overeenstemt met het levensminimum). Voor personen die over een inkomensgarantie voor ouderen beschikken gaat het daarbij, (in de regel) anders dan bij de personen die van een leefloon genieten, niet om een tijdelijke situatie, maar over een blijvende situatie. Zij zullen in de toekomst geen beroepsinkomen meer verwerven, noch een ander roerend kapitaal kunnen opbouwen.

Zulks lijkt in te houden dat de berekeningswijze van de inkomensgarantie jaarlijks moet herzien worden in functie van de werkelijk voor dat jaar beschikbare roerende kapitalen.

Vermits over deze vraagstelling, die voor het eerst werd opgeworpen in het advies van het openbaar ministerie, geen debatten werden gevoerd dient de heropening van de debatten bevolen te worden teneinde beide partijen toe te laten standpunt in te nemen inzake de opgeworpen problematiek en mevrouw S toe te laten om concreet aan te tonen hoe haar roerend kapitaal geëvolueerd is sinds het ogenblik van ontvangst.

OM DEZE REDENEN

³ Er kan niet in redelijkheid worden aangenomen, gelet op de toegepaste aanrekeningspercentages tot 10%, dat deze percentages overeenstemmen met de verwachte intrest die op deze kapitalen kunnen verworven worden.

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van mevrouw Nathalie Van den Brande, substituut-generaal, waarop geen tijdige repliek.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en op dit ogenblik reeds als volgt gegrond.

Zegt voor recht dat, bij de berekening van het recht op inkomensgarantie voor mevrouw S en de heer D geen rekening moet gehouden worden met de opbrengst van de gedwongen verkoop van een onroerend goed, gelet op de aftrek van de persoonlijke schulden.

Zegt voor recht dat, voor wat betreft mevrouw S slechts rekening kan gehouden worden met een uit nalatenschap ontvangen roerend kapitaal van € 68.964,57.

Heropent de debatten teneinde:

- (1) partijen toe te laten standpunt in te nemen over het ambtshalve door het openbaar ministerie ingeroepen middel inzake de berekeningswijze van het roerend kapitaal (zie randnummer 12 en 13);
- (2) mevrouw S toe te laten een overzicht op te stellen van de evolutie van haar roerend kapitaal sinds het ogenblik van de ontvangst, en dit op basis van rekeningulttrekels of andere verifieerbare stukken, met aanduiding van de bestemming van de gebruikte gelden.
- (3) De Rijksdienst voor Pensioenen toe te laten een nieuwe afrekening op te stellen van het recht op inkomensgarantie, in functie van de beslissing van het hof inzake het niet in aanmerking nemen van de som van € 95.000 als de verkoopwaarde van de afstand van een onroerend goed en de beperking van het in aanmerking te nemen roerend kapitaal tot een aanvangskapitaal van € 68.964,57 voor mevrouw S.
- (4) De Rijksdienst voor Pensioenen toe te laten, in functie van het standpunt dat hij inneemt met betrekking tot het opgeworpen ambtshalve middel, tot een herberekening van de inkomensgarantie voor mevrouw S over te gaan.

Bepaalt de conclusietermijnen als volgt:

- (1) Voor de Rijksdienst voor Pensioenen: eerste conclusie: 30 juni 2016,
- (2) Voor mevrouw S en de heer D : eerste conclusie 31 augustus 2016,
- (3) Voor de Rijksdienst voor Pensioenen: 30 september 2016.

Zegt dat de zaak opnieuw zal worden behandeld op de openbare zitting van donderdag 8 december 2016 om 14u voor een pleitduur van 30 min.

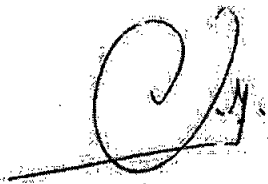
De beslissing omtrent de proceskosten wordt aangehouden.

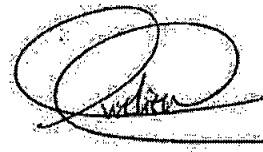
Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Fernand KENIS,
Christian LAURIERS,
Jean-Paul BUEKENHOUT,
bijgestaan door :
Kelly CUVELIER,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
griffier.

Fernand KENIS

Kelly CUVELIER

Christian LAURIERS

Jean-Paul BUEKENHOUT

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 28 april 2016 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Kelly CUVELIER, griffier.

Fernand KENIS

Kelly CUVELIER

